

„КОДЕКС СОЛАРНОГ РЕДА”: КОСМОТВОРАЧКИ АФОРИЗАМ И ПУТОКАЗ ВРЛИНА

Законоправило небеског човека

Древ-но зна-ње о „два чо-ве-ка” по-сто-ји у свим тра-ди-ци-ја-ма, у ми-сти-ка-ма свих ре-гу-лар-них ре-ли-ги-ја, у езо-те-риј-ским док-три-на-ма, као и у спи-си-ма ве-ли-ких по-све-ће-ни-ка све до на-шег вре-ме-на. Је-дан је „чо-век од-о-зго”. Не-бе-ски чо-век, чо-век ду-ха, го-спо-дар си-ла и све тва-ри, Адам Кад-мон, чу-вар и по-све-ће-ник све-тло-сти. Онај ко-ји је, на-кон за-го-нет-ног пр-во-бит-ног гре-ха, „пао као чо-век, а про-бу-дио се као чо-ве-чан-ство”. Дру-ги је „чо-век од-о-здо”. Зем-ни чо-век, од зе-мље ство-рен, из ма-те-ри-је про-бу-ђен, чо-век око-ван ви-дљи-вим, за-ро-бљен чу-ли-ма

Пише: Богдан Десница

Ко-декс Со-лар-ног ре-да („Никола Пашић”, Београд, 2005, друго издање) нај-кра-ћа је, нај-ва-жни-ја и нај-бо-ље на-пи-са-на књи-га Дра-го-ша Ка-ла-ји-ћа. То ни-је пре-бр-за и нео-пре-зна из-ја-ва. Зна-мо вред-но-сти и хи-пе-ри-он-ске до-ме-те

Упо-ри-шта

,

Ма-пе ан-ти-у-то-пи-ја

Сма-ка све-та

. Али то не ме-ња ни-шта у из-ре-че-ном ста-ву.

Ко-декс Со-лар-ног ре-да је квин-те-сен-ци-ја све-га што је Дра-гош Ка-ла-јић жи-вео, ми-слио, де-лао, за шта се бо-рио и о че-му је сне-вао. У тај текст, дуг све-га је-дан шам-пар-ски та-бак, ста-је и из ње-га про-ис-ти-че не-са-гле-ди-ви збир ва-си-о-не, као и сми-сао чо-ве-ка у ње-му. Тај космо-творачки афо-ри-зам са-жи-ма го-то-во све до-и-ста ва-жно што се мо-же ре-ћи о чо-ве-ку и све-ту, о жи-во-ту и смр-ти. Тај текст исто-вре-ме-но се мо-же увр-сти-ти ме-ђу спи-се би-ло ко-је дре-в-не са-крал-не ба-шти-не, као и у ан-то-ло-ги-ју са-јенс фикшн тек-сто-ва.

ТЕ-О-РИ-ЈЕ О ДВА ЧО-ВЕ-КА

Дра-гош Ка-ла-јић је сма-трао да љу-ди-ма ко-ји твр-де да су по-ста-ли од мај-му-на тре-ба ве-ро-ва-ти на реч. На-рав-но, ве-о-ма до-бро је знао да се не ра-ди о ево-лу-ци-ји мај-му-на у чо-ве-ка, не-го о ан-ти-е-во-лу-ци-ји, од-но-сно ср-о-за-ва-њу чо-ве-ка у ранг мај-му-на.

То дре-в-но зна-ње о *два чо-ве-ка* по-сто-ји у свим тра-ди-ци-ја-ма, у ми-сти-ка-ма свих ре-гу-лар-них ре-ли-ги-ја, у езо-те-риј-ским док-три-на-ма, као и у спи-си-ма ве-ли-ких по-све-ће-ни-ка све до на-шег вре-ме-на. Ви-ди-мо га код Бе-меа и Хам-ва-ша, Ба-де-ра и Ге-но-на, Ни-ко-ла-ја Ве-ли-ми-ро-ви-ћа и Ју-сти-на По-по-ви-ћа, код Јин-ге-ра и До-сто-јев-ског. И, на-рав-но, код Дра-го-ша Ка-ла-ји-ћа.

Је-дан је *чо-век од-о-зго*. Не-бе-ски чо-век, чо-век ду-ха, го-спо-дар си-ла и све тва-ри, Адам Кад-мон, чу-вар и по-све-ће-ник све-тло-сти. Онај ко-ји је, на-кон за-го-нет-ног

пр-во-бит-ног гре-ха, „пао као чо-век, а про-бу-дио се као чо-ве-чан-ство”.

Дру-ги је *чо-век од-о-здо*. Зем-ни чо-век, од зе-мље ство-рен, из ма-те-ри-је про-бу-ђен, чо-век око-ван ви-дљи-вим, за-ро-бљен чу-ли-ма.

Сми-сао жи-во-та чо-ве-ка од-о-зго је-сте пре-ва-зи-ла-же-ње по-сле-ди-ца *Па-да* и по-вра-так у не-бе-ски за-ви-чај. И то не са-мо по-вра-так чо-ве-ка, не-го и при-ро-де, све тва-ри, ко-ју је чо-век, па-да-ју-ћи, по-ву-као за со-бом. Чо-век од-о-зго, не-бе-ски чо-век или чо-век све-тло-сти, жи-ви да би из-вр-шио сво-ју ми-си-ју, ис-пу-нио сво-ју ви-со-ку ду-жност на тој зе-мљи, као ка-ри-ка у лан-цу по-ко-ле-ња, ка-ри-ка у лан-цу пре-да-ка, са-вре-ме-ни-ка и по-то-ма-ка – Дра-гош Ка-ла-јић би сва-ка-ко до-дао: „на ве-ли-ком мар-шу чо-ве-чан-ства од пра-и-сто-ри-је ка над-и-сто-ри-ји”, у „ве-ли-ком по-ду-хва-ту обо-же-ња чо-ве-ка и оду-хо-вље-ња при-ро-де”.

Ко-декс со-лар-ног ре-да – ко-ји нам се из не-са-гле-ди-вих ви-си-на про-ја-вљу-је кроз пе-ро и дух Дра-го-ша Ка-ла-ји-ћа – пред-ста-вља *за-ко-но-пра-ви-ло*

не-бе-ског чо-ве-ка на овом све-ту, ко-је му омо-гу-ћа-ва да не за-бо-ра-ви свој за-вет и сво-ју уло-гу. То је цео је-дан про-грам, план, спе-ци-фич-на ико-но-ми-ја по-врат-ка чо-ве-ка у наш не-бе-ски, ме-та-фи-зич-ки, он-то-ло-шки за-ви-чај, у ста-ње чо-ве-ка ста-ри-је од па-да, у ранг злат-ног до-ба ко-је прет-хо-ди вре-ме-ну и исто-ри-ји, „у об-лик свог пр-во-бит-ног и нај-бо-љег ста-ња”.

Со-лар-ни ред је иде-ал-ни скуп, ме-та-фи-зич-ки усме-рен ред, „об-лик над-ин-ди-ви-ду-ал-не ре-а-ли-за-ци-је”. Ви-тез со-лар-ног ре-да мо-ра да зна да је део укуп-ног по-рет-ка ва-се-ље-не, ста-ни-ца на јед-ном не-са-гле-ди-во ве-ли-ком Пу-ту, и да је „не-по-ко-ле-бљи-вост ње-го-вог би-ћа упо-ри-ште ста-бил-но-сти зве-зда-ног по-рет-ка”.

КИ-ДА-ЊЕ ЛАН-ЦА АН-ТИ-Е-ВО-ЛУ-ЦИ-ЈЕ

Ре-че-но је-зи-ком *Ко-дек-са со-лар-ног ре-да* то зву-чи ова-ко:

„Пред пи-та-њем ‚ода-кле до-ла-зиш, ку-да идеш?’ – пра-ви-лан од-го-вор гла-си:
‚до-ла-зим са зве-зда-них пу-те-ва и идем ка зве-зда-ним пу-те-ви-ма’. Сву-да и у сва-ком
тре-нут-ку бу-ди при зна-њу да до-ла-зиш из да-ле-ка и да да-ле-ко идеш: ти до-ла-зиш
из пра-исто-ри-је и идеш ка над-исто-ри-ји.”

„Ти ни-си ро-ђен да би са-мо жи-вео, већ жи-виш да би де-лао.”

„Ми-сли и де-лај не-у-сло-вљив од прет-њи по-ра-за или обе-ћа-ња по-бе-де. Не-ма
по-бе-де вред-ни-је од вер-но-сти се-би у по-ра-зу, ни-ти има ве-ћег по-ра-за од
из-дај-ства се-бе због по-бе-де.”

„На пу-те-ви-ма ми-си-је, пре-пре-ке су-о-ча-вај као сред-ства уз-ди-за-ња.”

„И кад би се чи-тав свет сру-шио, ду-жан си да оста-неш ус-пра-ван ме-ђу
ру-ше-ви-на-ма.”

„А ус-пра-ван по-ло-жај чо-ве-ка је нај-не-ста-бил-ни-ји по-ло-жај: знак да би-ће чо-ве-ка
у ко-смич-кој игри игра на све или ни-шта.” „Чо-век сво-је вре-ме у овом об-ли-ку, на тој
зе-мљи, мо-же по-тро-ши-ти да се уз-диг-не до бо-го-чо-ве-ка или де-ге-не-ри-ше до
мај-му-на.”

Ла-нац ан-ти-е-во-лу-ци-је, ла-нац сро-за-ва-ња и „де-ка-ден-ци-је”, пре-ва-зи-ла-зи се
кроз ве-ро-до-стој-но *дру-го по-чи-ња-ње, још пр-во-бит-ни-је. Ко-декс со-лар-ног ре-да*
је вас-пи-та-ва-ње чо-ве-ка и ду-ха упра-во за то.

Ова књи-га, по-ред све-га оста-лог, по-тре-сно је све-до-чан-ство о то-ме из ка-квих се

ви-си-на, са ка-квих ви-ди-ко-ва-ца спу-стио Дра-гош Ка-ла-јић да би се 90-их ста-вио на рас-по-ла-га-ње сво-ме на-ро-ду, ра-ме уз ра-ме са то-ли-ким зна-ним и не-зна-ним хе-ро-ји-ма. Учи-нио је то као пра-ви ви-тез Со-лар-ног ре-да, кша-три-ја све-тло-сти, до кра-ја од-жи-вев-ши сва-ку сво-ју реч, пла-тив-ши нај-ви-шу це-ну за све, оста-ју-ћи ве-ран *Ко-дек-су со-лар-ног ре-да* до зад-њег ти-тра-ја жи-во-та у сво-ме те-лу. И да-нас у ср-ци-ма оних ко-ји су га раз-у-ме-ли и во-ле-ли од-зва-ња-ју ре-чи ко-ји-ма ће-мо и ми за-вр-ши-ти ову пре-по-ру-ку за чи-та-ње, пре-по-ру-ку за жи-вље-ње:

„Под уда-ри-ма не-при-ја-тељ-ства, ка-да те об-у-зи-ма-ју те-ско-ба и ма-ло-ду-шност, осе-ћај без-на-ђа и уса-мље-но-сти – по-глед упу-ти ка зве-зда-ним ка-те-дра-ма ко-је нас на-дах-њу-ју лек-ци-ја-ма су-ве-ре-ног спо-кој-ства и не-бе-ске ве-дри-не. Та-мо је наш дом.” <

(Март 2006)

„Со-лар-ни ред је иде-ал-ни скуп, ме-та-фи-зич-ки усме-рен ред, ,об-лик над-ин-ди-ви-ду-ал-не ре-а-ли-за-ци-је’. Ви-тез Со-лар-ног ре-да мо-ра да зна да је део укуп-ног по-рет-ка ва-се-ље-не, ста-ни-ца на јед-ном не-са-гле-ди-во ве-ли-ком Пу-ту, и да је не-по-ко-ле-бљи-вост ње-го-вог би-ћа упо-ри-ште ста-бил-но-сти зве-зда-ног по-рет-ка.”

„Пред пи-та-њем ,ода-кле до-ла-зиш, ку-да идеш?’ – пра-ви-лан од-го-вор гла-си:
„до-ла-зим са зве-зда-них пу-те-ва и идем ка зве-зда-ним пу-те-ви-ма’. Сву-да и у сва-ком
тре-нут-ку бу-ди при зна-њу да до-ла-зиш из да-ле-ка и да да-ле-ко идеш: ти до-ла-зиш
из пра-исто-ри-је и идеш ка над-исто-ри-ји.” Ла-нац ан-ти-е-во-лу-ци-је, ла-нац
сро-за-ва-ња и „де-ка-ден-ци-је” пре-ва-зи-ла-зи се кроз ве-ро-до-стој-но *дру-го*
по-чи-ња-ње , *јо*
ш пр-во-бит-ни-је

.
Ко-декс со-лар-ног ре-да
је вас-пи-та-ва-ње чо-ве-ка и ду-ха упра-во за то.